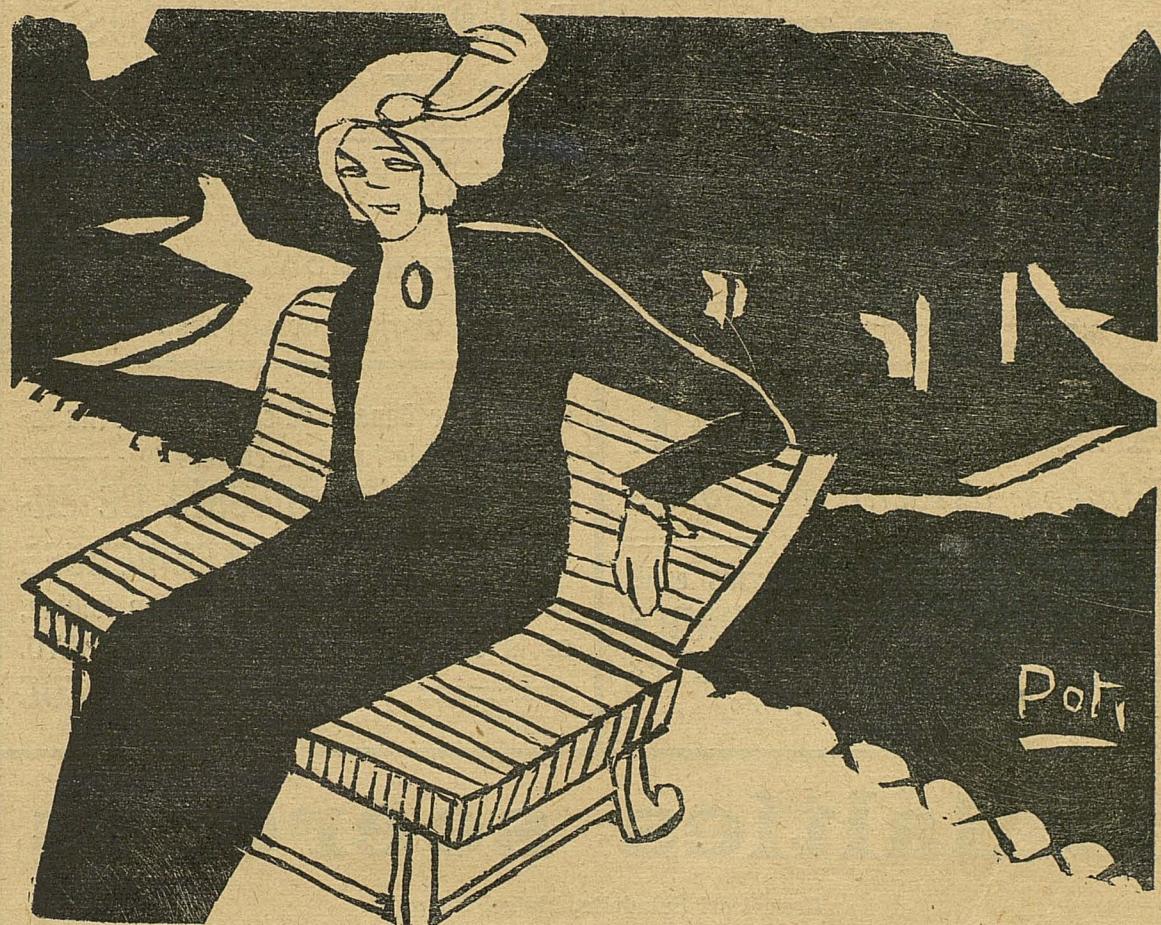

Potieracia

L' independencia es una gran cosa.
Ningú fora capás, després de un ball y ab els vapors del xampagne al cap, de posàrse
á jugar á no esser que fos un home ben independent.

**SI VOLEN BEURER BO
Y BARATO VISITEN LA CASA**

MOR

Es ont se beu lo millor vermut de Lleida Rambla de Fernando

A LA SULTANA

venen uns sandwichs remullats ab cervesa que s'ha de tenir molt mal gust per no repetí.
OSTRES FRESCUES de tots preus

P. CASTRO

—METJE RADIOLÉC—

Consulta: de 10 à 1 y de 6 à 8

Plassa de la Constitució, 19, principal.

ARMENGOL

Inmens assortit de mobles
de totes classes

MOBILIARIS DE LUXE de diferents estils
LLITS DE FERRO DAURACCS

Rambla de Fernando 16
(baixos de la fonda d'Espanya)

En articles de Mercería

cap casa de Lleida pot competir ab la d' en

JOAN PORCA

  Plassa de la Sal

FÁBRICA DE GASEOSES

* * * * Y SIFONS * * * *

VIUDA DE BRAGULAT

CASA FUNDADA l' ANY 1862

Se reb diariament Cervesa DAMM

Devant per devant de cala Ciutat, s' ha es-

tableré un nou comers de —

SERRETERÍA, BACERÍA DE CU-

NYA, VIDRES y FERRAMENCES

pera tots els oficis, que segóns diu tothom,

es la casa que vent mes BO y BARATO.

PREU FÍCSO EN COC

Malalties secretes

Consultori Estadella, Major, 92, pral.

Potiracia

Reflexes

ASCRA: disme qui ets.

Disme si ets l' encarnació dels meus somnis. La dona que cerco abarca l' Infinit ab una mirada y es pert en ell, com jo em perdo en els seus ulls. La dona que cerco somriu á la vida y experimenta les sensacions voluptuoses del amor, sent la bellesa, s' emociona devant d' un retaule y s' abandona á plàcides anyorances quan fereixen els seus ohidos les notes d' una tendrívola melodia.

Màscra: disme qui ets. Mes no, no m' ho dignes. La meua front nota l' oreig del desengany.

Déixam gaudir per uns moments els plahers de l' ilusió.

•

Les dones apareixen somrientes. Som á Carnaval.

Senten les ansies d' uns moments d' inquietut y s' abandonen al bullici que les contagia rápidament.

Tercera época. ♀ ♀ Nám. 22.

♀ ♀ ♀ Lleida 24 de Febrer de 1912.

La correspondencia al Director. ♀ Dels treballs que s' insertin ne son responsables els seus autors.

Miren ab els ulls ben oberts pera que no se 'ls escapi res y s' entaula la lluita abaixant el cap per evitar que les essencies qu' els galans derramen en son honor, els mulli el rostre; y el color dels seus cabells desapareix baix una espessa capa de confetti.

La lluita s' ha acabat, s' es finida la gatzara, y al renaixer la calma, quantes ilusions no s' haurán marcit, quants trocats de cor no sofrirán les ferides d' uns ulls freds, com el confetti reb les xafades dels viandants.

•

El balcó s' es convertit en jardí ont delicades flors impregnen l' ambient de perfums exquisits.

El balcó constitueix una irresistible temptació pera el viandant y nosaltres ens hi aturém.

La María Mías observa com la contemplém embadalits y dibuixant en els seus llabis un deliciós somris, murmura á les orelles de l' amiga que te aprop incomprendible mots...

Una serpentina cau als nostres peus y seguint la línea qu' ha traçat ens topém ab uns ulls negres que desperten en la nostra ànima vehements desitjos de restar esclavisats y quiets en la acera del devant,

pera eontinuar contemplant aquell estol de belleses que com les ninfes del jardí de les Hespérides omplen l' ambient d' idealismes, y de perfúms qu' ubriaguen.

La copa vessa el licor daurat.

Tu, á qui les afliccions han assecat el cor, beu, y el cor experimentará les sensacions d' una alegria nova y mai gosada.

Si apures la copa del vi espumós oblidarás lo que ets y viurás com desitjes. La vida et somriu oferinte plahers indefinibles. ¿Com pots, doncs, deixar de beure?

Si t' has amamentat en els píls de l' adversitat y has creixcut raquitic, el vi t' enfortirà y podrás vencer les embestides de la desgracia.

Aixugat les llágrimes y gaudeix els deleits desconeguts: la copa vessa el licor daurat...

He ballat ab una máscra quins ulls desafian la blavor del Cel.

Jo l' he conejuda á través de la caretta. Mes no; jo no l' he conejuda. Ella s' ha denunciat quan pronunciava aquells mots dolços que delectaven la meua áнима com ritme melodios y que ella solsament sab dir, perque es la que m' ha arribat á comprender més.

Pera desorientarme ha tingut moments de cinisme y ha contemplat impassible la desilusió que fingia al fer veurer qu' em creia una mentida.

La máscra ab qui he ballat es mestra en enganyar. Un dia va encantar les neus de les montanyes y desde aleshores qu' es

l' enveja de totes les neus, perque el brill d' aquestes ha disminuit.

La máscra ab qui he ballat sab dessota la caretta, dir coses galanes que son mentides y mentides que son coses galanes, mes els seus ulls blaus no enganyan mai y prometen dies de ventura inacabable.

Viatje de nuvis

AN correr que la lluna de mel es la mes deliciosa de totes les llunes, per delicioses que siguin totes les demés. Jo ja hu crec, mes té certs inconvenients que fan trucar la dolçor del seu nom per un regust aixís estrany que comensa á esser una mica diferent del sucre.

No fa molt que un modest empleat se casá ab una de les nostres simpàtiques modistetes d' ulls blaus y molt conejuda al carrer de S. Antoni. Com tots bons casats y aprofitant les festes de Santa Tecla anaren á fer lo viatje de nuvis á Tarragona.

Fins á la nit tot aná com una seda, mes al arribar á l' hora d' anar á dormir fou quan comensaren los trevalls; no es trobava en lloc ahont puguer anar á dormir. Al fi se decidiren á entrar en un café pera esperar que 's fes de dia, y es dirijiren al Café de Europa que hi ha á la Rambla, mes allí no

pogueren ni asseures, estaven totes les taules y cadires ocupades. Anant voltant per el café buscant un banc ó bé una cadira, arriaren á les sales de billars. Al arribar allí lo nuvi tingué una pensada, preguntá al mosso si tindría cap inconvenient en deixar-los dormir demunt d' un billar, els hi contestá que podien ferhu.

Al endemà despertá als amorosits viatjers el soroll qu' es feia de taules y cadires pera netejar el café. Al preguntar el nuvi lo que valia l' haver passat la nit allí, el mosso responguè, mirant á la pissarra.

—*De la una y quart á les deu y mitja, van nou hores quinze minuts; á una pesseta l' hora, son nou pessetas vinticinc centims.*

—*Que no hem jugat!*—digué espantat el nuvi.

—*Haurá sigut perqué no han volgut, pero haurien pogut ferhu.*

Caps de brof

SEMPRE haviem tingut com á cosa corrent y indiscretible que l'Eduardito arribaria á esser una gloria lleidatana, y l' admiració de propis y estranys.

Lleida, nostra mai prou alabada y cobejada ciutat, ha sigut la que vegé neixer,

dins de ses històriques muralles, aquest gran geni.

Ja calculavem qu' aquelles sapientíssimes ensenyances y profondes filosofies qu' els *H. H. Maristas* varen inculcar en la testa del colossal Eduardito, no podien estar molt temps sens produir una vera revolució en la República de les lletres patries, pero mai per mai, podiem suposar fós ab la rapiresa que s' ha operat.

Al anunciar *La Prensa*, orgue de la jove conservadora lleidatana, la publicació de la novela inédita, «Hacia lo ignoto,» ja varem prepararnos á assaborir les magistrals filigranes literaries que 'ns serviria.

Tot calcul s' ha estrellat devant de la realitat. ¡Alló es portentós!

Pera que puguin rabiar els envejosos y nostres lectors fruir les delicadeses que conté l' esmentada novela, reproduim un dels molts sabrosos parragrafs en que abunda. Diu aixís, dirigintse á unes noies:

«—No debéis tener miedo á nada; la vida os llama, la vida os atrae, no dejéis de escuchar su voz....., la familia es fruto del amor, y el amor es la única potencia creadora, el fin del hombre es tan sólo el de reproducir la especie, á la mujer le es dado desarrollar todo el amor que se encuentra en la tierra; y entended que no hablo de ese amor platónico, que no es más que un velo en el que se ocultan los más torpes deseos carnales, hablo del amor real, tal cual es en sí, aborigen de vidas, gémen de existencias, manantial de sentimientos ingénios. ¡Escusaos á la vida, no temáis á sus turbulencias, si ellas os ahogan, moriréis en un estertor de placer, porque en el mundo siempre es bello, cuando se le deja triunfalmente, sonriéndonos su pérdida! ¿podéis desear algo más hermoso que la muerte de un hombre saciado de la vida? Gustadlo todo, abusad de lo que os

Poticracia

guste, no dejéis nada por probar, si os empacháis con los placeres, conoceréis al dolor, si os amedrentáis ante las penas conoceréis el temor, *bebed el licor de vuestras vidas, entre las orgías de una existencia di- chosa.*»

¿Qu' els sembla? no es senzillament maravellós, tot aixó.

POTICRACIA creu s' hauria de recabar lo discutit prémii Nobel pera nostre compatriota, oferint ses columnes, rubletes de sanitosa doctrina, si es consideren necesaries, pera dit objecte.

Divagacions

L *Casino Independent* celebraren els últims Carnavals tres balls que nosaltres de primer entuvi ens figurarem qu' havien constituit un fracàs per la senzilla rahó de qu' els periòdics no en parlaven, pero nosaltres qu' habem seguit pas per pas la brillantíssima historia del *Casino Independent* varem tot seguit rebutjar aquelles idees per impossibles y procurarem esbrinar les causes á qu' obeia el silenci dels periòdics.

No 'ns va calgué caminar molt. En *Sentimientos* desde *La Prensa* va deixar tras-

lluir algunes expresions que 'ns mostraren la via á seguir pera poguernos fer càrrec de lo succeit.

En *Sentimientos*, la veritat sia dita, al parlar del cotillón del *Independent*, va llençar un mot massa dur, massa sagnat. Vamos; nosaltres no som senyors, mes si ho fossem, no permetriem de cap de les maneres que s' ens digués pobres. Deixariem impunement que s' ens apliqués fins els epitets més denigrants, pero que s' ens califiqués de pobres no ho podríem pas resistir ab estoica calma.

Además el *Casino Independent* te demostrada la seuia llarguesa, doncs com tothom recordará l' última festa major va prometre 2.500 pessetes pera qu' es pogués celebrar un nombre d' aviació, y si be no arribá á ferles efectives, nosaltres creiem, que al qui promet una semblant cantitat no ha de venirli pas de la miserable suma que signifiquem, unes botelles de xampagne, pera deixar de invitar á una festa que celebri en son hostatge, als periódichs de la ciutat.

El *Casino Independent* ha estat en el seu dret al deixá d' invitar á la prensa, y com nosaltres sempre aplaudim l' exercici de tots els drets, pera que vegin que no estem ressentits, ens permetré donarlos una idea sobre el modo d' anotar en els analis de la Societat la seuia gloria gesta de rebeldia, que si per emanar de nosaltres valdrá poc, tenim el convenciment que la seuia insignificancia la disculpará el fet d' esser filla de la bona voluntat. Podrén posar: *Por unas copas de champagne.* Punt y apart. *Las causas á que obedece el silencio de los periódicos que han dejado de reseñar.*

..... Y anat seguit axis fins deixar puntualisats aquells motius qu' els del *Independent* saben mol més que tots nosaltres.

Bueno. Havém d' esser francs. El silenci de la prensa no ha estat general. *El Ideal* n' ha parlat. El portaveu del *Liceo Escolar* es coneix que vol anyadir un nou timbre á la seuva vida de conquestes y segurament que no tardarém pas mol temps en puguerlo tractar com á portavéu del *Casino Independent*.

Si arriba aquest dia nosaltres celebrarém el seu nou éxit. Avui en cambi no podém menys que deplorar la falta de tacte demostada al publicar la nota que li enviaren del *Independent*, perque es com donar una bofetada als periódics companys que no n' han parlat. Y al companyerisme no s' hi deu faltar, entre altres motius de més válua, perque significa un pecat imperdonable de delicadesa.

L 'Argentinita balla al Café París. L' Argentinita es la estrella de dit *music-hall* fa més de dos mesos; en tot aquest temps no ha vingut cap *ettoile* que li passés la ma per la cara, ab

lo bon sentit de 'l art que belluga, fent la salvetat d' aquell negre qu' es destenyia y qu' actuá fins fa poc en el mateix café ab contento de tots els *payets* que hi concorren.

Aquell negre era lo *desmiguen*. ¡Fills meus y quina manera de fer anar el mapa mundi! ¡Semblava un filabarqui!...

L' *Argentinita* es murciana, siga dit ab honor y gloria de la *Virgen de los Peligros*, soltera y ab mare ambulant y no aconsellada per el *Tio Piporro*...

Ab tots aquests antecedents y ballant com ella sols sab ferhu l' *Argentinita* no es mou de nostre benvolgut *rincón provinciano*, com diria el *tabarra* de *La Prensa*, y es lo que diu ella:

Aqui, zabe, no aprecian mi trabajo y se gana una miseria, pero... y ab aquest pero, l' Argentinita somriu picaresc y un sospir se li escapa com si portés una pena amagada... Y es lástima porque en Sevilla he tenido contratas con menos trabajo que aquí y más sueldo, zabe. Ahora tengo una para el mismo Sevilla, ganando ocho duros, zabe, y en el mismo Cine que hizo cartel la Pastora Imperio. Ya ve Vd., la Imperio, amigas de así de pequeñas, y hoy... zabe... y abaixa els ulls poc á poc seguit ab la vista tota la seuva cama dreta fins á entrepuçar ab la punta de la sabata que repiquejia á compás de la célebre farruca que llença al espai la veueta estridenta de la gitana Adela Cuevas, jugadora empedernida de burro.

L' *Argentinita* per les nits va vestida ab terno: americana de vellut roig y pantalón negre, ajustat al seu cosset de serpent. Porta els cabells tallats á la romana y la seuva cara te un conjunt agradable; els ulls ne-

gres brillants, les celles dures y grosses y els llabis molsuts molt surtit el inferior com els llabis de un perfil grec. Quan balla—l'última de turno—el billar para perque tots els *payets* y jugadors agafen cadires y s'asseuen apropi del tablado.

L' Argentinita puja á dalt, s' estira els mitjóns que llueixen inicials de coleji perque no els perdi la rentadora, s' apuja els pantalons, es mira tres ó quatre vegades al mirall, torna á

estirarse els mitjóns y demana al Piñol: *¡Zapateado inglés! ¿zabe, maestro?*

Comènsa lo piano y apareix l' Argentinita qu' es rebuda ab olés y palmas per tot el públic, y comènsa ab un repiqueteix per tot el tablado que fa que tots els *payets* de primera fila l' animin jaleàndola: *¡Olé! ¡mi arma!* exclama en Parrano. *¡Que vas á disseminarte en moléculas con esos movimientos centrífugos!* salta un altre: *¡Olé lo sicalitztic!* y altres piropos per istil que ella agraeix somrienta fins acabar lo número que cau ajenollada entre un esclat de vivas y aplaussos.

L' Argentinita balla al café París. L' Argentinita quan parla de Sevilla abaixa els ulls y sospira. POTICRACIA li desitja que triunfi en la bella ciutat que banya el Guadalquivir si es que hi va contractada y que en sia heroina d' un succés que li fassí cartel com á la Imperio.

¡L' Argentinita pot trovar un Gallo!

Petiteses

IU *El Diario*:

«Durante estos días de locura y jolgorio la calle Mayor ha presentado el aspecto de un montón abigarrado de locos que se divertían derrochando en papelitos huecos, muchas pesetas que hubieran podido aliviar muchas, muchas miserias.»

Conformes.

Els redactors del esmentat periodic senyors Massot, Sesé, Niubó y altres que si no ostenten aquell títol, tenen ab els de *El Diario* intimitat manifesta, foren dels que més se distingiren en el derrotxe de confetti y serpentines.

¿Comentaris? Qu' els fassin els mateixos llegidors del periodic de la contradicció.

Del propi periodic:

«La Poti sigue saliendo, y el público sigue comprándola.»

Mercés pel reclám.

Y perdonin que nosaltres no ens oferim á la recíproca, perque com que de nombres de *El Diario* no s' en ven cap, no s' ens presentaría ocasió pera alegrarnos pels seus èxits.

Abans que tot, la claretat.

En la secció de reclams publica el repetit diari un anuncii recomanant á les senyo-

res la revista de moda francesa «La Reine de la Mode».

Molts senyors moralistes han quedat en diverses ocasions en que la moda es una de les coses inventades pel diable pera pervertir mes gent.

Nosaltres no dirém tant, pero si es cert lo qu' aquells sostenen y qu' han fet seu els de *El Diario* més d' una vegada, aquests queden molt mal parats doncs venen á eregirse poc menys qu' en coloboradors del diamon.

El Diario propagant els funestos invents del diable es cosa qu' es veu y es resesteix á creurer.

Pero no hi ha més. Ya els hu havém dit un altra vegada; els que viuen en la contradiccion no están molt lluny de caurer en el pecat....

De *El Correo Leridano*:

«A altas horas de la madrugada ha terminado la juerga carnavalesca; en la que hombres y mujeres han arrojado el resto de vergüenza que durante el año encubrían con la máscara de la hipocresía».

Aixis, tal com sona, fins ab aquell punt y coma que hi resulten tan escaients com un pegat en un banc.

Molt bé. Nosaltres que tenim obert l' enteniment á tota tranzigencia ens fem propies les frasses de *El Correo Leridano* y les brindém á moltissims que tenen ab aquest bastant que veurer y que al confondres ab aquells homes y dones de qu' ens parla hi haurán també deixat *el resto de vergüenza que durante el año encubrían con la máscara de la hipocresía*.

¿Entesos.....?

Els balls

Café Suís

ALANTMENT convidada per la simpatíca Associació de Dependents de Comers, POTÍRACIA assistí als dos balls donats les nits del diumenge y dimars en el salon d' aquest luxós café.

La concurrencia fou extraordinaria, essent tothom tractat ab molta deferencia y afecte per la Junta Directiva de la Associació organitzadora qu' es multiplicava per atendre les indicacions que pel millor explendor de la festa tenien á bé ferli.

Els balls, ademés de POTÍRACIA, es vieren honrats ab la presencia de nostra primera autoritat civil, el Gobernador de la província, á qui devém avui oferir la nostra admiració y dedicarli uns bells y entusiastes mots de felicitació pel seu comportament durant les festes de Carnaval. Ell, ell sol sens necessitat de guardies pretoriens ha visitat tots ells balls sapiguent, malgrat la seua significació, presentarse, no com autoritat, sino com un digne ciutadá de nostre benvolguda ciutat, compartint ab els companys les bromes de les difrasses, sens enfadarse, sens vulguer fer valdre la seua autoritat, com molt bé haguera pogut fer, al

POTICRACIA

contrari contestant als esbroncs ab paraules ingenioses, ab tan acert com hu pugués fer el més divertit dels nostres humoristes. Perxó POTICRACIA que al veure al Sr. Governador civil per primera vegada al Mercantil li mereixé el desitjat títol de simpàtic avui en vista de la seuva acertidissíma actitud no pot fer menys que desitjar que per molt temps puguém tenir enfrot del Govern de la província á un home que ha sapigut per si sol conseguir en tan poc temps tantes simpaties.

Y fet aquest just y merescut elogi del Sr. Governador torném als balls del Suis.

Deixaré el ball del diumenge, que fou expludit, animadíssim com el que més y parlaré del de dimarts qu' encara 'l superá.

Que POTICRACIA es llesta encara que no ens estiga bé el dir-hu, hu sab tothom. Per xó podém brindar als organisadors, com hermosa toia formada per les més escullides flors dels jardins lleidatans, els noms de les damiseles que á ell concorregueren.

Allí hi creguerem veure, entre altres, la graciosa y riatllera Rosario Ballester, l'apetitosa Tereseta Catá, l' esbelta Carme Isac, l' agradable, formal y prop-futura casada Ramona Casañé, les boniques germanes Esteve, la bufoneta Jovita Agulló ab la seuva delicada cisineta Consuelo, l'imponderable Pepeta Gomis, l' hermosissima Joanita Rodés, les atractives y serioses germanes Rey, la gentil Mercedes Pagés, la angelical Bienvenida Foix, les discretes germanes Montardit, la adorable Carme Aresté, la serio-seta Maria Florensa, la esbelta Julia La Rosa, la encisadora Pepeta Rius, la simpática Lola Estiarte, la Nieves Sarries quina belleza mereix un trono, la tímida Ramona

Solá, la salamera Mercedes Quintana, la Ramona Argelaga de bellesa oriental, la megestuosa Maria Mercé, la frívola Emilia Egea, la Pepeta Miquel quins cabells rossos semblen ratjos daurats del rei dèl espai, l' encantadora Antonieta Roca, la romàntica Pepeta Reus, la divina madrilenyeta Isabel Contreras, les atractives germanes Mateos, la celestial Eugenia Miret, les juguetones germanes Ariche, la seductora Rosita Puig y l' ingenua Teresa Vives.

El ball durá fins á altes hores de la nit y al finir notarem com es despertaven en els cors, les melangies del plaher qu' espira...

Café París

Lleida vos restará agraida, Peret, y la POTI també perque ab los tres balls que va donar la societat «La Camelia» als baixos del café vostre han aixecat un culte á Venus y á nosaltres l' esprit pera continuar la tasca, sobre tot en aquets temps de dejuni en que 'l plat del dia de les multituts es la sardina y diém les multituts ja qu' aquestes no han sentit els afectes de la cuina francesa, verdadera invasió estranjeria que, segons males llengües, tanta terra abonada ha trobat entre les classes privelijades...

Els moviments populars no poden pas deturarse y menos los de cultura y prova d' aixó es qu' els balls públics que varen celebrarse los días 17, 19 y 20 del corrent foren un èxit.

Varen comensar després del concert. El local estava adornat com qualsevolga carrer de festa major: y quins tips de fer cadenes! sembla el carrer de Caballers el dia de la Mare de Deu de la Salut. Els balls estavan amenisats per els populars *Chés* que no pa-

raren de no tocar. Lo programa dels balls estava clavat á la paret, escrit ab redondilla en mitj full de paper d' escriure ratllat, dels que venen als estanys y cada vegada que s' els ocurría tocar, un dels músics s' alsava de la cadira á mirar el programa á veure si era *chotichs* ó *mazurca* lo que tocava.

Allí hi varem veure casi tots els corridos lleidatans, totes les artistes de la casa y moltes dones fàcils que foren obsequiades per un soci honorari de «La Camelia» ab bouquets de flors, aixís qu' anaven entrant al ball...

En l'últim, ó siga el de 'l dimars, hi havia molts joves de les Borges que baixaren d'amagat del Sanyo Maciá.

L' *Adela Cuevas* va ballar ab un que li esplicá l' interpellació qu' el diputat pér les Borges va fer al Congrés sobre *Política Naval*. Codony! deia l' Adela tot rient: *y això de 'l ull qu' es?*...

Una brossa! contestavnn á coro varios.

Y aixís totes les nits, rient, bebent y ballant garrotins finiren les vetlles.

Lleida, l' erótica Lleida, bressol de les *Chelitos*, pàtria del garrofín, que li ha valgut lo sobrenom de la Andalucía de Catalunya vos restarà agrahida y la Lourdes també.

L' envelat

El Carnaval va de baixa diu tothom, pero POTICRACIA qu' ha assistit á tots els balls de tarde y de nit, públics y de societat donats al Mercat de S. Lluís, sosté tot lo contrari.

El Carnaval no tant sols es conserva si no que va en puja cada any.

La nit del dissabte, que es sempre el ball més desanimat, es veié bastant concorregut

havent conegit ademés de molts concejals que no anaven disfressats á les següents màscres:

Dugues carniceretes de franca rialla, dos tiples, la filla d' una y les germanes del altra, la filla de la dida de la segona estació de la línia de Tarragona, la pubilla d' una botigueta d' aprop de S. Antoni, una veina simpática y petita de un pis alt dels perxes de baix que compra cada setmana la POTI, ab la sea cosineta. La filla de una ex-dispesera que viu al carrer de Caballers, la aprieta ¡Canalejas! ¡Canalejas! y una viudeta que fins fa poc festejava.

Els balls de tarde y nit del diumenge acabaren de corroborar lo dit de que Carnaval no s' acaba y ¡quina jentada! sobre tot el ball de tarde: payets, molts payets, molt *meneyo*, no tantas espentes com els altres anys y menos mosques; aixó sí xivarri tan com vulguin y de dones un s' ens ff; totes les *pupilas* de tots els *colejis* ahont s' hi ensenya la Mecànica, sobre tot el capitol del moviment dels cossos, les artistes de nos tres musics-halls y casades que donavan *camelo* al seus marits. Fem constar que tan en el ball de tarde y de nit es notá l' ausència de la mai prou alabada y remenada en aquesta Redacció, Petra (a) La Rabalera filla de Saragossa y constan llegidora de tot el Rocambole y *compañera* de la simpática *Garrotin*.

El ball de tarde del dilluns malgrat no haverhi tanta jent com el passat de la tarde, oferia el mateix aspecte *meneyo más, meneyo menos...*

Y aném al de la nit.

Feia molts anys qu' aquest ball el segón y últim de societat no havia tingut l' exit

alcansat aquest any. L' envelat oferia un aspecte brillant, tots els palcos estaven atestats de xamosas damiseles que donat el poc espai que conta POTÍCRACIA no pot nombrarles com fora el seu gust (perdó) y abax era materialment impossible donar un pas. La Redacció prou va multiplicarse pera observar tots els incidents y recullir detalls pero aviat ens declararem vensuts. POTÍCRACIA fou convidada en alguns palcos ab champagne y manzanilla y en altres ab una pluja de confetti que ens posáverts, (mercés Peret y la companya).

Dels premis, val mes no parlarne de qui els va guanyar. POTÍCRACIA jura qu' un altre any presentará á dos dels seus redactors á obtar premi; sisquera á la bellesa.

L' últim dia els balls no desentonaren dels ja celebrat com no siga l' aparició de la célebre maestra Seña Amalia y els seus mantons de Manila, ja coneigits de nostre públic y envejats, quins mantons adornaven á modo de tapissos les baranes de dos palcos de l' entrant á ma dreta. Aquest dia va ser el *dislogue* en dos tomos que diu la *Petra* y fem punt fins l' any que vé.

Divendres dia 16.—A conseqüència del *pipí*, la Virtudes Soler debuta al café París.—Ens entreguen los passes per l' envelat. POTÍCRACIA va á dormir per estar descansada los dies de Carnaval. Qui vulgui noves

d' avui qu' en busqui pero que no llegeixi els diaris.

Disapte dia 17.—Per sobre d' original y per falta de clixés no surt la POTI.—Nostre estimat Calinez, mor als quatre números de vida. Hu sentím y 'l tindrém present en les nostres oracions.— Hi ha ball al Principal, pero como no estavem convidats no 'm par-lém, lo que no vol dir que no hi ansem. Xampagne, fiambre, licors y dulces.—En Quintana ens fa quedar malament y no es casa.—A la nit comensen los balls de l' envelat.—El Sultan deixa la Sultana y va al envelat á ballar ab una de les seues favorites. A 'n aquestes la Sultana les hi diu *raspers*.

Diumenge dia 18.—*El Ideal* publica un article d' un senyor qu' es firma Eme que contesta á una carta d' en Araujo. En Araujo visita á en Román Sol. ¿No es pas memorialista 'l Román?—Al Independent ballan el cotillón vestits de cunyers. Aquests fent honor á la seuia disfressa ho anaren tastant tot fins que no queda ni una molla. Al Enriquito se li esqueixen els pantalóns, en part molt delicada. Va al tocador pera qu' els hi cusi la pentinadora, y aquesta li diu *que se los cosa su mamá*.—A la «Paloma» no fan funció y ens estalvien la ressenya.—Al ball de la tarde d' el envelat hi assisteixen molts concejals, entre ells en Borrás.—La Virtudes Soler es retira á la vida privada perque diu que: *aquí en Lérida he encontrado dinero y gusto*.

Dilluns dia 19.—Surt per fi el nostre ansiat setmanari.—Arriva en Accacio Silva, portugués, que 's proposa voltar el mon á peu.—Ball de Xerés y dulces al Principal.—A l' envelat, fet el *recuento* entre tota la redacció, rebém 3279 xafades.—La Guerrero

de París, compra quatre números de la POTI.—La POTI es obsequiada al envelat ab xampagne y manzanilla. Després ens diuen borratxos. ¡Poques soltes!—A la una de la tarda mar xen en cotxe, á Mollerusa, les simpàtiques tiples Torres y Segovia, la Sofía, lo Gual, lo Pelletán, lo Larrosa, lo Fontanals y 'l Panadés. A la nit, devant de 52 personnes, representen les obres de *cajón*, y á poc hi han rahóns per cobrar.—La Morenita diu que *somos muy cariñosos*. ¡Encara si hú savía!

Dimarts dia 20.—Ball de pobre al Principal. Sols donen aigua filtrada als socis y bolado á les senyores—Els del Independent tornen á fer ball. Casi tots van disfressats com si fessin el Tenorio.—Lo Castro assisteix al ball del Suis, es convidat á ballar y diu: *No puc per qu' encara no dono dos toms ja 'm cango. Lo meu desitj es tirar confetti y beure*. Doncs deuli beure.—Al lleig de pel á la Cleo, li porten al Principal, per la part de la carretera, un carro ab dos mules plé de confetti.—En Accacio Silva, el portugués andante, demana á en Alfredo Pereña un pensament pel àlbum. Després va al «Centro Republicano», trova á en Fontova y també li demana un pensament. En Fontova agafa la ploma y lletra per lletra, en catalá mateix, copia 'l del Alfredo y tot suat, firme.

Dimecres dia 21—A la porta del cine Porfoliograph encara hi ha un cartell que diu «Acontecimiento el más grande de la época.» Desde que hi es, ja han canbiat les películes deu vegades, pero tantseval, ells vinga «Acontecimiento...» La redacció de POTICRACIA va á enterrar la sardina á un hort. Ans de tornar la desenterra perque creu ne-

cesitarla per aquesta Quàresma.—La mitat dels socis del Independent dormen com á troncs tot lo dia —Surt el via-crucis, pero no 'l veiem.

Dijous dia 22.—Del café Paris ens inviten al *ball de Piñata* qu' es celebrarà la nit del diumenge dia 25. No 'm toquis home, ja hi anirás.—En Gil y Doria es passeja pel carrer Major ab un barret pelut, regalo del tranquil diputat provincial Sr. España, y una samarra dobla. Talment sembla un boliviano.—Del «Centro Republicano» rebém una assassinadora carta y 'l passe pera seure á una cadira á les funcions que á dita entitat es celebren. Diumenge representarán «L'anima en pena», «La visita del Bisbe» y «A la prevenció.» Mercés.—A «Joventud Republicana», ademés del ball de la nit, acorden ferne un de nens el diumenge per la tarde. La petita POTI no hi anirà perque està enfadada.

POTICRACIA, á fora de la capital, es trova de venta:

A BARCELONA.—Kiosko del Sol núm. 2, Rambla de les Flors.

A TÀRREGA.—Llibreria Güell.

A BORJES BLANQUES.—Llibreria Boldú.

Gran Café París

Tots els dies tarde y nit concert per nombroses artistes

Sucursal del Paradís

ENTRADA LLIURE

Es tant lo que dominan l'art en la sastrería

Gomá germans

que fins els esguerrats surten d'allí elegantíssims.

Lluentes com á miralls us deixarán les sabates si aneu á enllustrarles á casa en
CASCARRA Plassa de la Sal, 20

També es ven crema de totes classes menos les fetes ab ous. Talons de goma, per no fer soroll al retirar, de totes mides

La acreditada CAMISERÍA
d'en SIMEÓN IBARS, pagant
tribut á la prempsa recomana
deixém aquest lloc en blanc.

Les darreres novetats en sabates de totes classes se troven á la sabateria d'en
J. BERRÀS
Plassa S. Joan, 20

Galler y magatzém de mobles de **CELESTINO JÓVÉ**
Especialitat ab los mobles fets per encarrec. Se serveix ab puntualitat
Despatx: Pescadería, 3, (Baixada de la Trinitat)

SOMBRERERIA

DE

Antonio Roig

GRAN SURTIT EN SOMBREROS Y GORRES

á preus económics

EDUART ANDREU

Sastre.—Major, 36, pral.

Galletes PATRIA

Únic representant: RAMÓN IBÁÑEZ BENET.--Lleida.

J. Agustí Blasco

Sastreria.-Major, 82.

MOBLES se restauren y s' en-
valen en el taller de
R. Sentis S. Antoni n.º 5

Extens surtit en pedestals y peus pera fil-
tres. * Etajers y repises propi pera regalos
Preus sumament barats

Salustiá Estadella

Metje-Dentista

Únic á la capital

Plassa de la Constitució, 24 pral.

ARMERIA Y CERRALLERIA

Joan & Balasch

Gran existencia d' articles de cassar y de sport
DESPATX.--Plassa de la Sal 3--TALLERS
Afores del pont

Cotxeria del Suis

Cotxes á l' estació á l' arribada
de tots els trens.

Se llóguen cotxes pera casaments,
bateijos, enterros y pera tot lo qu'
es desitgi.

LA LLUNA

Bar de primer ordre - Especialitat
en tota classe de begudes de les
millors marques - RESTAURANT
ab servici á la carta-Sopars-Preus
económics = = = = =

* * * Servici inmillorable * * *
Blondel, 1 (devant del Pont)

LA CASA ROIG FABRICA

xocolate desde l' any 1843 & Suposém qu' aixó
vol dir qu' el fan bó.

—A veure, «Caimitu», samarreta ¿de quin gènero es, masculí ó femení?
—Género de punt.